35ste jaar. — Nr 66. Zaterdag 2 juni 1888.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN DEN 2 JUNI.

Provinciale kiezingen.

Onze tongersche geuzen zullen zich lang gedenken van den zondag 27 mei 1888 ! De rammeling die zij in de maand october 1887 gekregen hadden, was niet voldoende geweest om hen tot les te dienen. Zij hadden eene tweede pandoering noodig ; deze hebben zij verleden zondag gekregen. Laat het u gezegd zijn, nu zullen zij voor lang zwijgen.

Wij hebben deze week al heel veel kiezelkazel gehoord over de cijfers der kiezing van verleden zondag. Wij gaan u in twee woorden de beteekenis dezer cijfers uitleggen.

De vier katholieke kandidaten hebben bekomen in de drie bureelen te samen, een totaal van 2830 stemmen; indien men de stemmen der vier liberale kandidaten bij een telt, dan bekomt men slechts een totaal van 1477 stemmen, hetgeen wil zeggen dat de katholieken omtrent het dubbel der stemmen gekregen hebben !

Om den slag die hen treft zoo iets of wat te verzachten, schrijven onze geuzen aan de liberale gazetten van Luik en Brussel, dat de liberalen, die sedert lang niet meer gestreden hadden, opnieuw ontwaakt zijn en dat hunne kandidaten eenen heelen hoop stemmen bekomen hebben.

Als zij daarmee te vrede zijn, wij ook.

En nu leggen de geuzen gazetten uit waarom de liberalen geklopt zijn. Dat komt omdat de pastoors op de dorpen tegen de liberale kandidaten prediken, zoo hevig dat geen een kiezer zijne stem aan eenen liberaal durft geven.

Hebt gij van uw leven zulken flauwen praat gehoord ?

Een woordje, heeren liberalen. Hoe komt het dat gij geen enkel dorp of kapel weet te noemen waar die hevigheden die gij aanklaagt zouden gebeurd zijn ? Indien het tiende gedeelte van hetgeen gij vertelt waar was, dan weten wij wel dat gij u zoudt haasten om de parochie en den pastoor te noemen waar de feiten gebeurd zijn.

Maar dat is nog alles niet. Uwe grootste oorevijg hebt gij gekregen niet zoo zeer op de dorpen als in de stad. De liberale kandidaten zijn vooral geslagen geworden in het eerste bureel, waar niemand anders stemde dan kiezers der stad. Voor het tweede en derde bureel, waar een deel der kiezers van de stad gemengd waren met die der dorpen, kan men onmogelijk de verdeeling maken. Maar in het eerste bureel, waar niemand stemde dan de kiezers der stad wier naam begint met de letters A tot P, daar zijn de cijfers vooral verpletterend voor de liberalen. Dat zijn toch zeker de pastoors niet geweest.

In het eerste bureel, waar niets anders in was dan kiezers der stad, daar bekomen de liberalen 150 stemmen op 396 stemmers, terwijl de katholieken in dat bureel er 222 bekomen.

Voor de aardigheid en om aan het publiek een juist gedacht te geven van den voortgang der katholieke denkwijze in Tongeren, hebben wij de cijfers der provinciale kiezingen van het jaar 1880 eens op nieuw voor den dag gehaald.

In de provinciale kiezing van den 24 mei 1880, bevatte het eerste bureel, juist gelijk vandaag, de kiezers der stad Tongeren, wier naam begint met de letters A tot P.

In 1880, bekwamen de vier liberale kandidaten in het eerste bureel 127 stemmen op 281 stemmers, hetgeen maakt **45** ten honderd.

In 1888, behalen de liberale kandidaten in hetzelfde bureel 149 stemmen op 396 stemmers, dat is te zeggen **37** ten honderd

Ziedaar, cijfers op tafel, den voornitgang van het liberalismus in acht jaren, in onze goede stad Tongeren.

Dat moet hun doen begrijpen welk lot hun te wachten staat bij de eerstkomende gemeentekiezing.

Hartelijk dank aan onze tongersche geuzen die dit maal weer den strijd gewaagd hebben. Niet alleen hebben zij bewezen hoe diep zij gevallen zijn in de verachting der burgers van Tongeren, maar wat meer is, zij hebben, aan al wie het nog niet wist, hunne ware strekkingen bekend gemaakt. Het is nog niet lang geleden dat de liberalen ten minste nog zondags naar de kerk gingen. In tijd van kiezing gingen zij den kiezer spreken van hunnen eerbied voor het *geloof hunner vaderen* en hunne gehechtheid aan kerk en godsdienst.

Vandaag komt dat alles niet meer te pas ! Vandaag noemen zij zich radicalen, progressisten, voorstaanders der volstrekte scheiding van Kerk en Staat, van het geuzen onderwijs, van de afschaffing der begrooting van eerediensten, van den persoonlijken dienst, in een woord, van alle ongerijmdheden die op het belachelijk progressisten congres van verleden jaar uitgekraamd werden. Van heden af zullen de kiezers van Tongeren het nieuw liberaal programma niet uit het oog verliezen.

Onze lezers verwachten niet dat wij antwoorden op de laaghartige en naamlooze aanrandingen der geuzerij tegen de katholieke kandidaten. Wij zouden het te gemakkelijk hebben, indien wij zulk stelsel tegen onze tegenstrevers wilden gebruiken.

Om te eindigen, moeten wij onze hartelijke gelukwenschen toesturen aan de heeren kiezers van het kanton Tongeren, zoo wel aan de inwoners der stad als aan de dorpelingen. Eer aan hun ! Zij hebben deftig hunnen plicht gedaan.

En hartelijk proficiat aan de katholieken der stad. Na dapper gestreden en glansrijk gezegepraald te hebben, hebben zij hunne overwinning met waardigheid gevierd. Geen geschreeuw op straat, geen beleedigingen tegen de overwonnen, geen kwetsend woord voor de te neergeslagen tegenstrevers. De overwinnaars hebben zich gedragen gelijk lieden die aan de victorie gewoon zijn. Nog eens, hartelijk proficiat.

***

In ons nummer van dinsdag, hebben wij den volledigen uitslag der kiezingen door het geheele land doen kennen. Ziehier eenige regelen over de provinciale kiezingen, welke wij aan het *Handelsblad* van Antwerpen ontleenen :

***

De hoop van onze liberalen is leelijk naar de maan geblazen ; zij hoopten inderdaad dat de kiezingen voor de provincie tot hun voordeel zouden zijn uitgevallen, en dat zou een goed teeken geweest zijn voor de kiezing van 12 juni.

Mis gehoopt, lieve jongens !

Het land wil u niet : het is nog niet vergeten wat boktanden gij het getrokken hebt met al uwe nieuwe lasten, met al uwe tiranieke wetten en reglementen.

Het heeft u daarenboven leeren kennen voor de toekomst ; het weet nu dat als gij morgen weer aan 't bestuur komt, gij overmorgen weer zult doen wat ge vroeger deedt, en waarvoor gij toen van de vloeren kussens gekegeld zijt.

Meer dan dat : gij zult aan de huisgezinnen het gevloekte *alleman soldaat* op lijf stooten ; de militaire uitgaven vergrooten ; den schooldwang invoeren — kortom, men weet dat gij, den *dwingeland* spelen zult !

Het land wil integendeel rust, vrede en voorspoed ; het ziet dat het *onder dit bestuur* weer van het bankroet gered wordt, en dat gij integendeel geene enkele ernstige grief — maar geen enkele ! — tegen het ministerie van vandaag kunt inbrengen ; geen enkele die het gouvernement moedwillig begaan heeft !

Dat is dan ook de reden dat er geene verandering is gekomen in de samenstelling der provinciale raden : *neerg us heeft de liberale partij eene deputatie kunnen omwerpen*, en wij integendeel, hebben die van Luxemburg gewonnen !

De *Gazette* erkent het volmoedig dat men geslagen en geklopt is, zelfs niettegenstaande de kieswet, die zoo oarrechtvaardig werkt — bij voorbeeld te Antwerpen — met behulp van kieskneehten.

Hooger onderwijs.

Examens af te leggen voor den middenjury.

De Gouverneur der provincie Limburg brengt ter kennis dat de personen, die zich voorstellen, om voor den middenjury, in den 2de zittijd van 1888, een der examens af te leggen, voorzien door de wet van den 16 mei 1876, betrekkelijk op de collatie der academische graden, zich ten dien einde kunnen alten inschrijven in de bureelen der 1e afdeeling van het provinciaal bestuur, van den 25 jaan tot en met den 5 juli aanstaande.

Groote internationale wedstrijd van wetenschappen & handel te Brussel, 1888

Zooals wij reeds gemeld hebben, zal woensdag 6 juni, ten 2 ure namiddag, de officieele opening der tentoonstelling van Brussel plaats hebben. De koning, de koningin en hun gevolg zullen uit Laeken vertrekken met eenen bijzonderen trein, die hen tot aan den rechtervleugel der tentoonstelling zal brengen. Zij zullen in het museum van oude kunst ontvangen worden door de graaf en de gravin van Vlaanderen, en prins Boudewyn. De ministers zullen de ontvangst bijwonen. De minister van landbouw, nijverheid en schoone kunsten, zal eene aanspraak houden. De koning en de koningin zullen zich dan naar de machiengaanderij begeven en vervolgens naar de belgische afdeeling : daarna zullen zij de vreemde afdeelingen bezoeken, waar de gezanten hun de tentoonstellers zullen voorstellen.

Wij hebben onder de oogen een plan van den grooten wedstrijd voor wetenschap en nijverheid, anders gezegd, een plan der expositie die thans te Brussel geopend is.

De uitgevers hebben een allerbest gedacht gehad met dit prachtig en tevens goedkoop werk ten dienste van het publiek te stellen. Het bevat een gezicht op de tentoonstelling, een grondplan van den wederlandschen prijskamp van 1888, een plan der stad Brussel, daarenboven twintig gezichten der voornaamste monumenten en wandelplaatsen.

De prijs bederft het niet, het kost maar vijftig centiemen.

Te bekomen ter internationale kunstdrukkerij, Kogelstraat 27 en 29 te Brussel.

Eene buitengewone menigte had zich verleden donderdag, feestdag van het Allerheiligste Sacrament, naar de hoogmis in de kerk van den H. Joannes-Baptista te Tongeren begeven, ter gelegenheid der opening van het nieuw koor.

Elkeen heeft de goede uitvoering van dit schoone werk bewonderd.

Bij die gelegenheid is de mis in *do* van den heer Adr. Hoohon uitgevoerd met begeleiding van orkest. En waarlijk, eene deftige uitvoering ! Zangers en instrumentisten verdienen lof en zullen menig verlangen voldoen met zich binnen kort nog eens op dergelijke wijze van hunnen plicht te kwijten.

De begeleiding, een prachtig lijstwerk, dat de schoonheden van het geheel wonderwel doet uitschijnen, is zelve een verdienstelijk kunstgewrocht.

Al die schoonheden ontleden en opsommen, dat zou ons ver brengen. Voegen wij hier enkel bij dat de *Benedictus*, trio, eenvoudig en schoon, zeer goed gezongen werd door de heeren L., T. en D. en dat de krachtige en fraaie stem van den heer D. in den *Tantum ergo*, solo, eenen bijzonderen indruk maakte.

Z. Hoogw. de Bisschop heeft de Z. Eerw. Heeren Polus, van Maeseyck, en Schools, deken van Limburg, die onlangs hun ontslag hebben genomen, eere-kanunniken benoemd zijner Bisschoppelijke hoofdkerk te Luik.

De Eerw. Heer P. F. Bormans, priester van 1845, oud pastoor van Luze, Hollogne a P. en ten laatste van Laar, is godvruchtig overleden te Jeuck den 15de ll. in den ouderdom van 69 jaren.

De Eerw. Heer J. Hermans, priester van 1842, pastoor te Niel bij Aych, sedert 1859, is godvruchtig overleden den 27e ll. in den ouderdom van 70 jaren.

BINNENLAND.

Er hebben op dit oogenblik examen plaats voor het ambt van treinwachter. Voor 130 openstaande plaatsen zijn er 1800 kandidaten.

— Eene nachtmerrie. — Waarlijk Vandezande is de nachtmerrie der brusselsche policie, en heeft deze beste het middel nog niet gevonden om hem te pakken. Gaspard heeft er genoeg om haar den duivel aan te doen.

Dinsdag was de policie van St-Joost-ten-Noode aan de beurt. Het parket had haar gelast de aanhouding te bewerken van den beruchten dief, die, naar het schijnt, een bezoek te brengen had in het huis 29, der Rogierstraat.

Al het beschikbare personeel werd bijeengetrommeld en versterkt met de policie van Scharbeek. De policie officieren maakten hun *plan de campagne*, aan elken man werd het signalement van Gaspard nauwkeurig voorgeduikteerd en geen mensch ging over de straat, of hij werd beloerd als ware hij een baanstrooper.

En nadat men alzoo van half acht tot een uur na middernacht vruchteloos gewacht had, moest men alzeer den moed opgeven... Dat was overigens te verwachten.

Men verhaalt over Vande Zande nag eene kluchtige anekdoot.

Hij had namelijk over eenigen tijd den policieofficier, die zich bijzonder met zijne zaak bezig hield, uitgenoodigd, om hem in eene opgegeven herberg te komen aanhouden.

De policieman, hoewel hij vermoedde dat hier slechts van eene grap kon spraak zijn, ging eventwel ter plaats maar ontdekte niemand, die op Vande Zande geleek.

Hij was er nogthans..., als vrouw verkleed, en hij dreef de verwaandheid zoo ver, dat hij met zijne tournure het glas faro van den agent omstootte. Met duizend vragen om verschooning verwijderde hij zich, in zijn vaist lachende om den toer die hij de policie gespeeld had.

— Het schijnt dat de policie bureelen van Brussel voor de krankzinnigen eene bijzondere aantrekkingskracht hebben, want er gaat geene week voorbij, of de policie-bedienden hebben af te rekenen met den een of anderen ongelukkige, die door grootheidswaanzin is aangedaan.

Dinsdag avond, kwam in het hoofdbureel van policie, op het stadhuis, een persoon binnengestormd blootshoofd, zonder schoenen en met de kleeren in wanorde.

— Welnu, riep hij, waar zijn ze nu ?

— Wie ? vroeg men.

— Mijne manschappen, mijne 180,000 soldaten voor het Congo-leger, die de koning mij beloofde toen hij mij tot gouverneur-generaal benoemde. Vandaag moet ik wapenschouwing houden, hier op de groote markt !

Men werd gewaar dat men met eenen waanzinnige te doen had en kon hem onder voorwendsel naar het koninklijk paleis te rijden, per vigilant naar het gasthuis voeren, waar hij erkend werd voor eenen oud-bediende van dat gesticht.

Hij was daar vroeger in dienst bij de afdeeling der zinneloozen.

— Men meldt uit Leuven :

De toestand van M. Thonissen betert van dag tot dag.

— Sedert woensdag morgend hadden de bewoners van het huis nr 31, der St-Catharinastraat, te Brussel, hunne huurster, Rosalie C. linnenmaaister, oud 40 jaar, niet meer gezien. De policie werd verwittigd, en zaterdag avond deed zij de kamer door een slotmaker openbreken. Men vond er alles in de grootste wanorde en Rosalie C., was verdwenen. Een onderzoek is over die zonderlinge verdwijning ingesteld.

— Eene wreede moord is verleden week binnen de gemeente Thibloock gepleegd. Omtrent 9 ure 's avonds, kwam een kerel binnen bij eene oude zeventigjarige vrouw. Hij wierp haar op den grond en pleegde eenen aanslag op de eerbaarheid. Daarna begon hij de vrouw met zijne vuist te slagen, waarop deze smeekte haar toch niet te dooden, dat zij niets zou vertellen van wat er gebeurd was. De woestaard luisterde niet : hij nam eene schap en sloeg de vrouw er mede op het hoofd, tot dat hij dacht dat ze dood was. Hij verliet daarna de woning, na een lakeu over de vrouw te hebben geworpen. Eenige uren nadien, ontdekte men de vrouw in dien verschrikkelijken toestand. Zij was niet dood en men heeft haar alle mogelijke zorgen toegediend. Zij heeft het signalement opgegeven van den moordenaar, die wordt opgezocht. De vrouw was de bodin van Thildonck naar Leuven. Het zal moeite kosten om ze in het leven te behouden.

— In de tentoonstelling van honden, die dezer dagen te Brussel gehouden werd, waren drie honden uit den Congo, ingezonden door graaf A. d'Oultremont. Deze dieren zien er in 't geheel niet wild uit en beantwoorden de streeling der bezoekers even vriendelijk als onze honden.

— Voorzichtig met kokend water ! — Te Brussel, nam maandag eene huisvrouw eenen ketel met kokend water van 't vuur en plaatste hem op den grond. Haar kind, een meisje van 4 jaar, dat nevens haar speelde, deed een misstap en viel achterover in den ketel. De arme kleine is gisteren in ijselijke pijnen gestorven.

— Eene wreede pijn ! — Cordes, 22en december 1887. — Sedert lang leed ik hevig aan hoofdzeer ; de Zwitsersche Pillen Hertzog (1 fr. 50 de doos)

DE ZWARTE BEDELAAR (1)

NAAR HET FRANSCH VAN

PAUL FÉVAL.

(1ste VERVOLG.)

Het berouwde den mulat ongetwijfeld reeds, zoo gesproken te hebben, want hij hervatte dadelijk, een opgeruimden toon aanslaande :

— Ik ben te ver gegaan, veel te ver ! Gij hebt u welhaast moeten verbeelden, dat het voor het minste een bloedverwant betrof... Neen ! er is iemand op de wereld, die u niet geerne lijden mag, ziedaar alles.

— En die iemand is...

— Waarlijk ik mag het u niet zeggen. Maar wat komt er dat ook op aan ? Komaan, een weinig hulp kan soms veel goeds uitwerken ; wilt gij mijne diensten aannemen ?

— In eene zaak van zulken kieschen aard, hernam Xavier aarzelende, zie ik niet in...

— Waarin ik u van dienst zou kunnen wezen ? viel Carral hem in de rede ; ik, eigenlijk gezegd, ook nog niet. Maar, gelijk gij weet, ben ik in het hotel de Rumbrye nog al goed gezien. Als ik er sinds eenigen tijd niet meer kom, ligt...

Carral hield even op, en voleindigde daarop met eene zekere verlegenheid :

De schuld daarvan geheel aan mijne wispeltuurigheid, maar ik voorzie het oogenblik, dat ik verplicht zal zijn er weer heen te gaan. Als men nu wezenlijk den wensch koestert iemand nuttig te zijn, vindt men altijd eene of andere gelegenheid...

Xavier greep de hand van zijn kameraad en drukte die met hartelijkheid.

— Gij zijt een goede vriend, Carral, zegde hij, ik dank u en neem uw aanbod aan ; maar om iemand van dienst te zijn, gelijk gij het bedoelt, moet men hem door en door kennen en gij kent mij nog niet.

— Wel zeker, wel zeker ! riep Carral, zijn snijdenden toon weer aannemende ; ik ken uwe geschiedenis van het begin tot het einde, of liever gezegd, ik raad die. Het is die van eene menigte romanhelden. Wil ik ze u verhalen ? Uwe ouders zijn u onbekend ; een mannelijke of een vrouwelijke bloedverwant, of bij gebreke daarvan, een of andere bankier, of wel notaris, doet u elke maand geregeld eene zekere som gelds toekomen..

— Neen, zoo is het niet, onderbrak hem Xavier.

— Niet ? dan is het toch iets dergelijks.

— Volstrekt niet, Carral, het is iets veel pijnlijkers, hernam Xavier langzaam ; mijne afkomst is mij inderdaad onbekend, ik ken geen enkelen bloedverwant ! Terwijl ik het college bezocht, betaalde men mijn kostgeld met bankpapier in een brief ; sinds ik het college verlaten heb, ontvang ik elke maand 500 franks.

— Wat heb ik gezegd ?

— Wie geeft mij die 500 franks ?

— Wat komt er dat op aan ?

— Zal men ze mij altijd geven ?

— Dat is van meer gewicht ; maar het is toch wel te veronderstellen. Door wiens tusschenkomst ontvangt gij die 500 franks, Xavier ?

— Dat weet ik niet.

— Oho ! dat is toch al zeer geheimzinnig ! Gij moet toch iemand zien als u het geld gebracht wordt.

— Ik zie niemand.

— Dat is zonderling...

— En zeer vernederend ook, Carral ! O ! geloof mij op mijn woord, als ik niet de slaaf was van eene ijdele hoop, zou ik die gift weigeren, want zij heeft veel van eene aalmoes ; ik zou met de wereld breken, waar ik eene in zekeren zin onrechtmatige plaats inneem, ik zou arbeiden om te leven, ik...

— Kom, kom ! dwaze praat ! viel Carral hem in de rede, men vindt zoo gemakkelijk geen arbeid die goed betaald wordt ! Luister eens, als gij eenmaal een beroemd advokaat zult zijn, over tien of vijftien jaren, bij voorbeeld, dan zal het tijd zijn om dat geschenk van de hand te wijzen, dat mij zoo verwerpelijk niet voorkomt. Geloof mij, ga voor het oogenblik voort met het aan te nemen... Maar nog eens, hoe krijgt gij het ?

— Ik durf het niet zeggen, gij zoudt mij niet gelooven.

— Zeg maar gerust.

— Welnu, ieder maand, tusschen den 1e en den 5e, vind ik een zorgvuldig toegelakt pakje, dat 25 gouden Louis bevat.

— Waar vindt gij dat ?

— Hier op de plaats waar wij staan op dit balkon.

— Dat is inderdaad zonderling ! mompelde Carral. En hebt gij niet genoegd te ontdekken wie de brenger was ? Ik zou op de wacht hebben gaan staan.

— Dat heb ik gedaan. Menigmaal heb ik den geheelen nacht achter mijne gordijnen verscholen doorgebracht. Ik wachtte, ik loerde...

— En hebt gij nooit iets gezien ?

— Nooit.

Carral krabde zich nadenkend het voorhoofd.

— Het is nog altijd een raadsel voor mij, wie de schenker is ; maar het is een man, die dat goud op het balkon werpt, daar ben ik zeker van.

— Van waar hebt gij die zekerheid ?

— Op zekeren nacht, het kan zoo wat een jaar geleden zijn, had ik tot het opkomen van den dageraad op den uitkijk gestaan. Tegen vier uren, hoor ik een zacht gerucht op mijn balkon... ik spring te voorschijn en zie eene gedaante hard loopende om den hoek der kerk verdwijnen ; het was een man.

— In de duisternis kan men zich gemakkelijk vergissen...

— Zoo redeneerde ik ook bij mijzelven. Destijds was men aan het herstellen van de straat. Het plaveisel verdween onder eene dikke laag zand, welke een dien nacht gevallen regenbui geheel doorweekt had. Ik haastte mij eene keers aan te steken en naar beneden te gaan ; onder mijn raam, waren slechts de indrukken van twee voetenzichtbaar. De voeten waren die van een man, die groote schoenen met eene driedubbele rij nagels droeg.

— Schoenen van een Auvergnaat ! riep Carral uit. Men zond u een boodschapper.

— Denkt gij dat ?

— Dat is zonneklaar.

Xavier stond een oogenblik nadenkend voor zich te zien.

— Antwoord mij oprecht, Carral, zegde hij eensklaps : vindt gij dat ik er uitzie als een mulat ?

Carral ontroerde en zag den jongman dreigend aan. Deze vraag scheen hem zijdelings toe. Maar de zachte, openhartige uitdrukking van Xavier's gelaat, stelde hem spoedig gerust. Hij onderdrukte zijne ontroering zoo goed mogelijk en antwoordde.

— Van mulatten heb ik in het geheel geen verstand, maar eenieder vormt zich een denkbeeld van de zaken die hij niet kent, en gij zijt geheel en al het tegenovergestelde van het denkbeeld dat ik mij van eenen kleurling vorm.

Xavier loosde een diepen zucht.

— Iedereen zegt mij hetzelfde, zegde hij ; en toch...

— Waarom hebt gij die vraag tot mij gericht ? vroeg Carral.

— Om niets... Er komen soms zulke pijnigende gedachten bij mij op. Maar deze is al te dwaas en ik wil ze u dus niet meêdeelen.

— Komaan ! spreek, mijn weerde, zeg mij alles !

— Neen... als ik het geraden had, zou ik mij al te rampzalig gevoelen...

Xavier zou er misschien meer van gezegd hebben ; maar juist op dat oogenblik, draaide een rijtuig met twee vurige peerden bespannen den hoek der rue Saint-Germain-des-Prés om en hield onder de vensters van het hotel stil.

De avond was nog niet geheel gevallen, maar de voorwerpen vertoonden zich reeds in een twijfelachtig halfdonker.

— Welk een prachtig span ! riep Xavier, blij het gesprek te kunnen afbreken.

In plaats van te antwoorden, veegde Carral met zenuwachtigen haast de glazen van zijn lorgnon af, dat hij op het wapen der koets vestigde.

— Rumbrey ! stamelde hij.

— Het is te laat om naar de kerk te gaan, merkte Xavier op, die den uitroep van Carral niet gehoord had. Het is waarschijnlijk een adelijk bezoek voor een onzer buren.

Carral was van kleur veranderd en zijn lorgnon beefde in zijne hand.

— Voor u misschien, daar gij niets zegt ! ging Xavier voort.

Het portier der koets ging open. Eene dame met eene zeer voorname houdingsteeg uit en bezag het hotel.

De zwarte bedelaar, die tot dusver op zijnen post gebleven was en onder het uitstekende portaal scheen te staan slapen, naderde nu en strekte de hand uit.

Maar de schoone dame ging hem vlug voorbij en het hotel binnen.

— Zou ik goed geraden hebben ? riep Xavier.

Carral boog het hoofd.

— Dat is een zonderbare gelijkenis ! mompelde de bedelaar, wiens zwart aangezicht verbazing en achterdocht uitdrukte, maar ik meen haar overal te zien.

Intusschen klom de dame den trap van het hotel op.

Wat den bedelaar aangaat, hij nam bedaard zijne plaats op de stoep der kerk weêr in.

Na verloop van eenige seconden, werd er drie maal zacht geklopt op de deur der kamer, waarin onze jongelie zich bevonden.

— Hoe langer hoe beter, merkte Xavier schertsende aan, het is voor u of voor mij.

— Het geldt u niet, antwoordde Carral met gesmoorde stem : het is voor mij... eilaas !

Xavier hoorde dit laatste woord niet.

Carral deed open. Eene dame trad binnen, wier

(1) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des gens de lettres* van Parys.